

Sen Gittikten Sonra

– IsmailAydin · 05 Eylül 2016

Yine mi düştük satırlara, uçsuz bucaksız kelimelerin buğulu dizelerine. Kim dinler ? Kim kendi dinini tasvir edip derdini dinler. Koskoca bir kitap ol yüzünde gülücük oluşturacak bir hayal ol ama içi boş olduktan sonra neye yarar? Okuyamıyorum artık. İnsanların gözlerinin içine baktıkça kimin gerçek kimin sahte olduğunu. Sustukça gırtlığım yanıyor.Sek rakı içercesine.Suskunluklarımın ayağına kramp girdi. Boğuluyor ümitlerim, hayallerim,geleceğim...Nasıl bir acısın sen.Yara yok.Kanama yok.Ameliyat yok.Ama her gün her dakika paramparça oluyorsun.Yaşayan bir ceset.Bakımlı, alımlı bir ceset.Korkmuyor sessiz sedasız yaşıyor.Belki Rabbim'in bana verdiği bu gününde zehir ederek yaşayacağım.Bu karamsarlık niye diye sormak istiyorum kendime.Senin neyin var oğlum? Sana neler oldu? İnan kendi içimde kendime bile cevap veremediğim sorularım var benim.Bir yerlerde bir cevabı olan sorular.Uzakta çooooo uzakta; cevaplanmayı bekleyen sorular.Tam da bu anda bir dörtlük düşüyor kalemimden kağıtlara;Acıyan kalp yarası gibisin, durdurak bilmeden kanayan içimde esen yel gibisin,zamansızca esip gürleyenAslında iyi bir insandım ben,sevdiklerimden ihanet görmedenŞuan aklımda binlerce soru var,cevapları uzakta bekleyen.Biz insanlığımız hangi evrede bıraktık.İnsan olmak yada insanlara iyi davranmak konusunda.Bu kadar basit iken hayat; niçin yanlışa yöneliyor insan.Bir karıncayı yanlışıyla ezip öldüren bir insan tanıyorum.Bir bankta oturup sessiz sessiz kendi içine ağlayan bir insan.Yanına yanaşıp usulca oturdum bir kenara.Göz yaşını silmesi için bir mendil uzattım biçare. Ama içine ağlan bir insanın göz yaşı nasıl silinir bilmiyordum.Çaresiz kaldım o an.Titreten sesimle;“İyi misin, neyin var?”-----“Ölüm sessizliği nedir bilir misiniz? Susarken hıçkırma hıçkırma konuşmayı.Susarak verilen en büyük erdemli cevabı.Ne desem de konuşturamadım.Sustu sadece, dönüp bakmadı bile.Sadece denizi izliyor gözlerini dahi açıp kapatmıyor.Bir insanı gözünü açıp kapatmaktan alıkoyan bir acı nasıl bir şeydir.Kim bilir nasıl yanıyordur ciğeri.Kendi hatasıyla savaşıyor bir insan yaşayan ölüden ibarettir.Yemek yemez, su içmez, kimseyi düşünmez, yaşadığının dahi farkında olmaz.Bir nevi kendi kendini teselli etmektir bu.Bir insanın kendi kendini teselli etmesi bir anda altın vuruş yapmakla aynı ölçüde olduğunu biliyor musunuz? Bu anı defalarca yaşadığına eminim.Sonra bankta otururken bir anda oturduğu yerden kendini düzeltti,doğruldu.Elini cebine attı ve sigarasından bir dal çıkartıp paketi bana uzattı.“İçer misin“ dediBana kullandığı tek cümle bu oldu.Sigarasından bir dal aldım ve yaktım.O da sigarasını yaktı içmeye başladı.Sonra döktü içini. Hem sigarasından içiyor hem de konuşuyordu.Dedikleri şunlardan ibaretti;“Ben lisede son sınıf okuyorum o zamanlar staj'dayım.Bir yandan çocukluk hayalim olan avukatlık mesleği hevesi var bende.Hem üniversite sınavına hazırlanıyorum hemde liseyi bitirmek için staj süremi tamamlamaya çalışıyorum.15 Kasım 2011 sabahı staja gittim.Staj yerinde gerekli deneyleri yapmak için numuneleri hem kontrol edip hem test denetlemek için üretime gittim.Numuneler kasalar içerisinde duruyordu.Bir sandalye çektim.Kontrole başladım.Aradan on dakika geçti yada geçmedi telefon çaldı.Arayan askerdeki İbrahim abimdi.Beni telefonuna ödemeli kaydetmişti.Kapatıp ben aradım.Telefonu açtı.Hal hatır mevzuatını geçtik.Bana ‘benim kasıklarımında damar tıkanıklığı var ben şuanda hastaneye gidiyorum ameliyat olabilirim.Tahlil sonuçlarına bakacak doktor ona göre ameliyat

tarihi belirleyecek dedi.Eğer ameliyat olursam zaten tezkereme iki buçuk ay var dinlenmeyi evimde yapacağım, ameliyat olduktan sonra terhis olacağım' dedi.Bir şey diyemedim.Kötü bir şey olacağını hissettim.Telefonu kapattım.İşime tekrar döndüm. Abim telefonu kapattığında bana akşam evde ol ara beni annemle konuşacağım dedi.Akşam oldu eve gittim.Anneme hal mesele bu dedim.Telefonu anneme bırakıp evden çıktım.O akşam da Türkiye-Hırvatistan milli maçı vardı.Arkadaşımın evine gittim.Akşam saat 11 de eve dönmek için arkadaşımın evinden ayrıldım.Evim o kadar da uzak değildi.On dakika sonra mahallenin başına geldim.Evin önü ana baba günüydü.Boğazıma bir şey düğümlendi.Elli metrelik yolu koştum.Ama o mesafe bitmek bilmedi.Hayatımın en yorucu mesafesi bu olsa gerek.Kalabalık o kadar çoktu ki polis,jandarma,ambulans tanıdığım tanımadığım bütün akrabalarım oradaydı.Kalabalığın içine girdim.Uzun boylu hacı sakallı birinin omzundan tutup kendime çevirdim ve 'Ne oldu burada niye toplandınız' diye sordum."Şehidimiz var İbrahim Şehit düştü "Nutkum tutuldu.Konuşamadım.Yığılıp kaldım öylece yolun ortasına.Daha sabah konuştum nasıl oldu kim yaptı bunu dedim.Kimse konuşmuyordu.Herkesin sessiz bir şekilde bana baktığını hissediyordum.Annem nerede?Babam nerede? Kardeşlerim nerede?Susuyordu az önceki kalabalık.Ölüm sessizliği bu olsa gerek.Kimseden çıt dahi çıkmıyordu.O günü nasıl sabah ettim bilmiyorum.Evimin yanına taziye çadırı kurdular.Saat öğleden sonra bir suları idi.Kapımın önüne askeri konvoy halinde beyaz bir fort transit yanaştı.Babam ile annem o aracın ön koltuğunda oturuyorlardı.Babam araba durur durmaz indi arabadan.Koştı arka kapıyı açtı içine girdi.Bu an unutulur mu.Hangi göz hangi vicdan sessiz kalır.Hangi insan bakabilirdi ki? Benim dağ gibi babam Türk bayrağına sarılı tabuta sarılmış hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.Ben ilk kez babamı bu şekilde ağlarken gördüm.İndirdiler araçtan.Abimi son kez getirdiler evine yattığı yatağına, çocukluğunda oyun oynayıp gezdiği mahallesine son kez getirildi.Helallik alındı.Cenaze namazı kılındı.Defnetmek için evime bir kilometreden daha az mesafede olan mezarlığa götürüldü.O an çaresizliğin dibine vurduğum andı.Canımdan bir parça ciğerimin bir yarısını götürüyorlardı.Ben ise hiçbir şey yapamıyordum.Elimden hiçbir şey gelmiyordu.Abimin mezarına koymak için mezarın içerisine babam ile en küçük amcam girdi.Bir yandan da hala kulağımda çınlayan Yasin-i şerif okunuyordu.Abimi tabuttan çıkarırken tabutun içerisinde abimin kanı hala duruyordu.Üzerine giydirdikleri kefenine kan bulaştı.Kanlı kefeni ile toprağa verdik abimi.Daha sonra annem abimin üzüntüsüne dayanamadı.Kanser oldu.Rabbime şükürler olsun ki hastalığı daha ilk devrede iken fark ettik ve tedaviye başlandı.Ameliyat oldu kurtuldu.Gel gelelim dünden bu güne ne yaşandı? Ne değişti?Tek bir cevabı var bu sorunun.Hiç ! Koca bir Hiçten ibaret.Bu günlerde kalemime aldığım bir şiirim var benim.Bu şiirimin hikayesidir bu.Son kez şunu söylemek isterim"Seni unutmayacağım abi 5 yıl geçti acın hala yüreğimde yangın yeri RUHUN ŞAAD MEKANIN CENNET OLSUN"ŞEHİT JANDARMA ÇAVUŞ İBRAHİM AYDIN15/11/2011Acıyan kalp yarası gibisin, durdurak bilmeden kanayanİçimde esen yel gibisin,zamansızca esip gürleyenAslında iyi bir insandım ben,sevdiklerimden ihanet görmedenŞuan aklımda binlerce soru var,cevapları uzakta bekleyen.Şehrime güneş siyah doğar,sokaklarda sisli havalarBende o sokakta oynayan bir çocuktum,elimde yüzümde hep yara bere varGeçmişe dair özlemim yok,beni bana anlatan hikayelerim varHep eksik yaşadık hayatı,elimizden tutandı çıkarıcılar.Benim günüm doğarken battı hiç bir zaman doğmamasınaHayal meyal hatırladığım bi evimiz vardı oda yıkıldı sen gittikten sonraNeden diye soruyorum bazen kendime amaçsızca yaşamak hayattaMutluluğu mu paylaşacak kimsem kalmadı,sıkıştım 7 milyar insan

arasında.Şans dönerse sana eğer bıraktığın yerden devam etBelki güneş sana doğar,elini aç yaratanına
dua etHayat;uzun bir yoldan ibaret,her gün bir kademe ona yaklaşmakÖlümün can alıcı noktasıdır,son
nefesinde mırıldanmak.